

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Monomeles Protodikeio Athinon (Grecia) la 27 noiembrie 2008 — Archontia Koukou/Elliniko Dimosio

(Cauza C-519/08)

(2009/C 44/50)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Monomeles Protodikeio Athinon (Grecia)

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Archontia Koukou

Pârât: Elliniko Dimosio

Întrebările preliminare

- 1) Clauza 5 din acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată care figurează în anexa la Directiva 1999/70/CE trebuie interpretată în sensul că poate constitui un motiv obiectiv pentru încheierea de contracte sau de raporturi de muncă pe durată determinată succesive împrejurarea că aceste contracte au fost încheiate în temeiul unei dispoziții legale care prevede încheierea de contracte sau de raporturi de muncă pe durată determinată indiferent de faptul că, în realitate, acestea servesc la acoperirea unor nevoi permanente și durabile ale angajatorului?
- 2) Adăugarea, prin intermediul măsurilor adoptate pentru punerea în aplicare a clauzei 5 din acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, a unor criterii pentru constatarea abuzurilor (de exemplu, durata maximă a contractelor și numărul de reînnoiri în cadrul cărora este permisă angajarea, chiar și fără să existe un motiv obiectiv care să justifice încheierea sau reînnoirea contractelor sau a raporturilor de muncă pe durată determinată) constituie o diminuare nepermisă, în sensul clauzei 8 punctul 3 din acordul-cadru, a nivelului general de protecție preexistent Directivei 1999/70/CE, având în vedere că, sub regimul juridic anterior Directivei 1999/70/CE, unicul criteriu pentru constatarea abuzurilor era angajarea în temeiul unui contract sau al unui raport de muncă încheiat, fără un motiv obiectiv, pe durată determinată?
- 3) O prevedere care conține liste imprecise și nelimitative de excepții, cum sunt cele care figurează în dispozițiile permanente ale Decretului prezidențial nr. 164/2004, cu privire la limitele maxime stabilite în principiu pentru încheierea de contracte sau de raporturi de muncă pe durată determinată succesive constituie o măsură eficientă pentru prevenirea abuzurilor care rezultă din utilizarea de contracte sau de raporturi de muncă pe durată determinată succesive, în sensul clauzei 5 din acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată?
- 4) Pot fi considerate măsuri eficiente pentru prevenirea abuzurilor și pentru protecția împotriva acestora, în sensul clauzei 5 din acordul-cadru, măsuri precum cele în discuție în cauza principală, cuprinse în articolul 7 din Decretul prezidențial nr. 164/2004, în cazul în care:
 - a) acestea prevăd, ca mijloc de prevenire a abuzurilor și de protecție a lucrătorilor cu contract de muncă pe durată determinată, obligația angajatorului de a plăti salariul și „indemnizația de concediere” în caz de angajare abuzivă cu contracte de muncă pe durată determinată succesive, având în vedere că i) obligația de a plăti salariul și „indemnizația de concediere” este prevăzută de dreptul național în toate cazurile în care există un raport de muncă și nu urmărește în mod special să prevină abuzurile, în sensul acordului-cadru, și ii) în special obligația de a plăti o „indemnizație de concediere” la momentul rezilierii contractelor sau a raporturilor de muncă pe durată determinată reprezintă consecința aplicării clauzei 4 din acordul-cadru privind nediscriminarea lucrătorilor cu contract de muncă pe durată determinată în raport cu lucrătorii cu contract de muncă pe durată nedeterminată și
 - b) acestea prevăd, ca mijloc de prevenire a abuzurilor, aplicarea de sancțiuni organelor competente ale angajatorului, în măsura în care s-a constatat că sancțiuni identice sau similare care fuseseră prevăzute chiar și în trecut în ceea ce privește sectorul public erau inefficiente pentru prevenirea abuzurilor care rezultă din utilizarea de contracte sau de raporturi de muncă pe durată determinată succesive?
- 5) Constituie o transpunere corectă a Directivei 1999/70/CE în ordinea juridică elenă, chiar dacă sunt eficiente, măsuri precum cele cuprinse în articolul 11 din Decretul prezidențial nr. 164/2004, care au intrat în vigoare la 19 iulie 2004, respectiv după expirarea termenului stabilit de Directiva 1999/70/CE și cărora le-a fost conferită o retroactivitate de numai trei luni, astfel încât acestea privesc doar contractele sau raporturile de muncă pe durată determinată succesive care erau în desfășurare după 19 aprilie 2004 și nu se aplică, așadar, contractelor sau raporturilor de muncă pe durată determinată care au continuat să fie încheiate succesiv chiar și după expirarea termenului pentru transpunerea Directivei 1999/70/CE și înainte de 19 aprilie 2004?
- 6) În cazul în care s-ar considera că măsurile cuprinse în Decretul prezidențial nr. 164/2004 pentru punerea în aplicare a clauzei 5 din acordul-cadru nu sunt eficiente, instanța este ținută, în cadrul obligației sale de interpretare conformă a dreptului comunitar, să aplice conform Directivei 1999/70/CE dreptul elen preexistent decretului prezidențial (cum este articolul 8 alineatul 3 din Legea nr. 2112/1920), în temeiul căruia este posibilă asigurarea protecției reclamatei împotriva abuzurilor, într-un mod care să conducă la eliminarea consecințelor încălcării dreptului comunitar?
- 7) În cazul în care s-ar considera că măsurile cuprinse în Decretul prezidențial nr. 164/2004 nu sunt eficiente și că este necesar să se aplice regimul juridic preexistent (articolul 8 alineatul 3 din Legea nr. 2112/1920), în cadrul obligației de interpretare a dreptului național în conformitate cu dreptul comunitar, este compatibilă cu dreptul comunitar

interpretarea unor norme de rang superior din ordinea juridică națională (articolul 103 alineatul 8 din Constituție) în sensul că acestea interzic în mod absolut transformarea unor contracte pe durată determinată în contracte pe durată nedeterminată, chiar și în cazul în care se dovedește că, în realitate, aceste contracte au fost încheiate în mod abuziv, având ca temei juridic dispoziții care urmăresc să acopere nevoi excepționale și, în general, provizorii, deși acestea au servit la acoperirea unor nevoi permanente și durabile ale angajatorului din sectorul public (a se vedea Hotărârile nr. 19/2007 și nr. 20/2007 ale Secțiilor Unite ale Areios Pagos), fiind posibilă și interpretarea potrivit căreia această interdicție trebuie să se limiteze la contractele de muncă pe durată determinată care au fost încheiate în mod efectiv pentru a acoperi nevoi temporare, imprevizibile, urgente sau excepționale și să nu privească situațiile în care, în realitate, acestea au fost încheiate pentru a acoperi nevoi permanente și durabile (a se vedea Hotărârea nr. 18/2006 a Secțiilor Unite ale Areios Pagos)?

- 8) Este conform cu dreptul comunitar faptul că, după intrarea în vigoare a Decretului prezidențial nr. 164/2004, litigiile privind munca pe durată determinată și clauza 5 din acordul-cadru sunt supuse competenței exclusive a instanțelor administrative, atunci când aceasta face dificil accesul la justiție pentru lucrătorul cu contract de muncă pe durată determinată reclamant, având în vedere că, anterior adoptării Decretului prezidențial nr. 164/2004, toate litigiile privind munca pe durată determinată intrau în competența instanțelor civile, în cadrul procedurii prevăzute pentru litigiile de muncă, procedură mai favorabilă în ceea ce privește respectarea formelor, mai simplă, mai puțin costisitoare pentru lucrătorul cu contract de muncă pe durată determinată și, în general, mai rapidă?

Acțiune introdusă la 2 decembrie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Marele Ducat al Luxemburgului

(Cauza C-526/08)

(2009/C 44/51)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: S. Pardo Quintillán și N. von Lingen, agenți)

Pârât: Marele Ducat al Luxemburgului

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin neadoptarea tuturor actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma în mod complet și corect articolelor 4 și 5, coroborate cu Anexa II A(1) și cu Anexa III 1(1), Anexa II A(5) și cu Anexa III 1(2), Anexa II A(2) și cu Anexa II A(6) la Directiva 91/676/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1991 privind protecția apelor împotriva poluării cu nitrați proveniți din surse agricole ⁽¹⁾, Marele Ducat al Luxemburgului nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul acestei directive;
- obligarea Marelui Ducat al Luxemburgului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Comisia invocă patru motive în susținerea acțiunii sale.

Prin intermediul primului motiv, Comisia reproșează pârâtului că nu a respectat modurile și perioadele de împrăștiere a îngrășămintelor, astfel cum se prevede în directivă. Într-adevăr, deși interzicerea împrăstierii, în anumite perioade, ar trebui să vizeze atât îngrășămintele organice, cât și cele chimice, reglementarea luxemburgheză ar menționa numai îngrășămintele organice. În plus, interzicerea împrăstierii în anumite perioade ar trebui să vizeze toate suprafețele agricole, inclusiv pajiștile, care sunt omise de măsurile naționale de transpunere. Reclamanta mai arată că reglementarea națională ar trebui să definească cu mai multă precizie cazurile care pot da loc unei derogări de la interdicția de împrăștiere, această ipoteză nefiind prevăzută de directivă.

Prin intermediul celui de al doilea motiv, reclamanta afirmă că reglementarea națională nu prevede cerința unei capacități minime de stocare a gunoierului de grajd pentru toate instalațiile, ci menționează numai instalațiile noi sau care trebuie modernizate. O astfel de transpunere nu ar fi conformă cu directiva în măsura în care și instalațiile existente ar prezenta riscuri de poluare. Reglementarea națională ar trebui așadar să impună o capacitate minimă de stocare pentru toate instalațiile.

Prin intermediul celui de al treilea motiv, Comisia susține că legislația națională ar trebui să includă totalitatea fertilizanților în cadrul interdicției de împrăștiere pe solurile foarte abrupte, nu numai a celor de origine organică.

Prin intermediul celui de al patrulea motiv, se reproșează pârâtului că nu a adoptat măsuri suficiente privind tehnicile de împrăștiere, în special pentru a asigura o împrăștiere uniformă și eficientă a îngrășămintelor.

⁽¹⁾ JO L 375, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 81.